ANUL XII. No. 1453 — 6 PAGINI 3 LEI — Luni 17 Septembrie 1934

Gazeta Sporturilor

ABONAMENTE
Pe un an . . . . . LEI 1000
Pe şase luni 500
Instituţiuni, Cluburi şi Proprietari 2000

MARE COTIDIAN SPORTIV
Birourile : STRADA INGINER ANGHEL SALIGNY No 2. — BUCUREŞTI.
Directori: E. EMILIAN şi E. MUNTEANU. Prim redactor: N. PAPAGHEORGHE.

PUBLICITATEA DUPA TARIF
Telefon : Direcţie 3.26.60 / Administraţie 3.26.60 / Redacţie şi Provincie 3.26.69

Trei nedreptăţiţi...

După o gestaţie destul de lungă şi de grea, Rombolul a fătat o nouă Divizie: Divizia naţională B.

Noul produs al «Federaţiei de football» nu este un avorton. S'a născut — e drept — sub cele nouă luni necesare pentru o conformaţie normală. Este însă atât de viabil şi de necesar, încât i se pot scuza cele câteva defecte de construcţie pe cari le prezintă şi cari vor fi retuşate probabil cât de curând.

Căci, este indiscutabil că Divizia naţională B. are câteva defecte congenitale cari îi amputează valoarea şi cari trebuesc neapărat operate.

Nu este vorba de o operaţie generală şi profundă.

Inainte de a fi supusă unei probe, «Divizia naţională B.» nu se anunţă cu defecte atât de mari. Şi de esenţiale. Are însă câteva lipsuri cari trebuesc neapărat umplute pentruca reforma aceasta cu intenţii atât de bune să răspundă real scopului pe care şi l-a propus.

Nu ne interesează situaţia specială a vreunei grupări. Ne este indiferent deci dacă «Stadiul băcăuan» are sau nu ce căuta într'o Divizie care a recrutat câtiva din principalii şi justificaţii pretendenţi de a trece în Divizia A. şi de a sări de aici spre hopul final al titlului de campion naţional.

Ne este indiferent, deasemeni, retrogradarea pe care inevitabil au suferit-o grupările dela «Onoare» prin infiinţarea ediţiei secunde a «Diviziei naţionale». Căci, de unde înainte, grupările dela «Onoare» aveau să sară hopul unui singur match de baraj pentru a pătrunde în «Divizia naţională» şi a putea juca pentru titlul naţional, prin infiinţarea «Diviziei B.», grupările dela «Onoare» s'au trezit cu două matchuri de baraj pentru a putea să joace pentru titlul de campion naţional.

Un prim baraj pentru a pătrunde în Divizia B., şi încă unul, pentru a sări la A.

Nu discutăm nici ilegalitatea acestei noui şi nejustificate retrogradări.

Vom sublinia doar câteva din patentele nedreptăţi cari s'au săvârşit la fătarea Diviziei B. şi cari trebuesc neapărat reparate.

Căci este injust şi insuportabil ca într'un campionat în care au fost acceptate echipe cu incurabile calităţi de «gioarse» să nu fi fost admise cluburi cu serios trecut de muncă şi cu incontestabile titluri actuale pentru a figura în «Divizia naţională B».

Exemple?

A fost acceptată în Divizia B. echipa de poticnită valoare a «Stadiului băcăuan». Să fie exclusă? Nu. Au fost admise apoi câte două echipe din câteva oraşe: două dela Ploeşti (pentru a i se da «Tricolorului» putinţa unei nostalgice amintiri a timpurilor când nu fusese încă evacuat din Divizia naţională A) şi două dela Baia Mare.

N'a fost admisă însă din Bucureşti, decât intrarea campionului, investindu-se grupareа Macabi (măcelăriţă cu 9—2 de ACFR) cu blazonul de unic reprezentant al footballului bucureştean. Şi într'o competiţie în care «Phönix-Baia Mare» şi «Stadiul băcăuan» au locuri rezervate de titulari, nu figurează nici o echipă din Bazargic — câştigătorul «Cupei provinciei» — şi «Franco română» (învingătoarea Juventusului), cu recente şi admirabile titluri de a fi suportate alături de «Macabi» sau de «Phönix» din Baia Mare.

Nu vom intra şi în alte detalii

Nu vom discuta deci dece au fost acceptate două echipe din Baia Mare şi numai una din Bucureşti (nesocotindu-se justele veleităţi de progres ale Sportului Studenţesc). Şi nu ne vom mira deci pe considerentul că este prea departe, Bazargicul — învingător al reprezentativelor Capitalei, Constanţei şi Ploeştilor — a fost înlăturat, preferându-i-se cu două echipe, ca foarte apropiată, Baia Mare...

Vom rămâne aici, totalizând o primă listă de inexplicabili nedreptăţiţi ai Diviziei naţionale B.: Bazargicul, Franco-Română (Brăila) şi Sportul Studenţesc, a căror prezenţă în «Divizia B» n'ar avaria prestigiul de invincibil şi inevacuabil titular cu care a fost inoculat «Stadiul băcăuan».

Şi ar completa just o listă de divizionari secunzi cu reale şi justificate titluri...

George Fulga

Rudi Wetzer face confidenţe...

Viaţa sportivă şi de aventuri a marelui nostru jucător de football

De mult ţineam să-l descos pe Rudi Wetzer. Şi nu din curiozitate profesională. Aventuroasa viaţă sportivă a acestui mare jucător de football, are atâta inedit pentru cei cari nu-l cunosc sub toate aspectele, încât nu trebue neapărat să fi împins de necesităţi profesionale pentru a căuta să-i afli tainele...

Nu l-am putut încolţi decât acum câteva zile, când a revenit în Capitală după o absenţă îndelungată. De data aceasta remorcând o echipă tânără, căreia numele său îi imprimă seriozitatea pe care altele nu o dobândesc atât de lesne prin mijloace proprii.

Pentrucă Wetzer este un nume. Un nume pentru care s'au bătut toate cluburile din Timişoara, pentru care au licitat cluburile jugoslave, pentru care Budapesta sportivă a pus bani grei la bătae, pentru care echipele din Bucureşti au sacrificat bugete şi pentru cari clubu rile dn sudul Franţei, în goană după «firmă», au pus în joc influenţe înalte.

Cine nu-l cunoaşte pe masivul «Rudi»? Cine nu l-a aplaudat măcar odată, aici în Bucureşti, unde jucătorul călit în ani şi ani de luptă cu o minge, a trăit — după propria sa mărturisier — cele mai frumoase zile ale carierei? Capitala ţării, care se entuziasmează greu, care nu-şi face idoli, care poate huidui mâine ce a adulat azi, n'a răsfăţat pe nimeni mai mult decât pe Wetzer. Tribunele O.N.E.F.-ului s'au zguduit de multe ori sub ropot de aplauze, sub delir. Nici odată mai mult pentru cineva decât pentru «Rudi».

Şi cu toate acestea, deşi e plămădit numai din sentiment şi suflet — Wetzer n'a rămas decât o clipă sub privirile de caldă admiraţie ale publicului românese. Nu i-a displăcut admiraţia maselor. Din contră, se poate afirma că a cultivat-o. A cultivat-o chiar cu măestrie, pentrucă Wetzer este un profesonist al footballului. Acesta este meşteşugul său. Nu se ştie şi nu se afirme, deşi în cursul vieţii sale agitate, a făcut de toate. Footballul însă i-a adus cele mai mari satisfacţii materiale. Footballul l-a făcut om. Pentru football şi-a părăsit adesea pe cei mai buni prieteni şi tot pentru football, adică pentru ceiace-i oferea sportul acesta, Rudi Wetzer a făcut ocolul pământului, oprindu-se acolo unde i se dădeau avantagii mai însemnate. N'a ţinut nici odată socoteală decât de faptul că având această meserie, trebue s'o fructifice, să trăiască de pe urma ei.

Wetzer n'a fost însă şi nu este nici acum ceiace se poate numi un mercenar. El este un profesionist în adevăratul înţeles al cuvântului, poate singurul profesionist al footballului pe care l-am avut vre-odată, dar un profesionist cinstit. Care, pentru banul câştigat nu a oferit numai pricepere technică şi eforturi fizice. Ori unde a jucat şi culorile ori cui a apărat, Wetzer a pus suflet şi pasiune.

Mai mult suflet şi mai multă pasiune chiar, decât «amatorii» zilelor noastre.

*

L-am revăzut în Bucureşti, conducător al Ilsei. Neschimbat în gesturi, nealterat de vremi. Viguros, cu mers de «pufi», dar mai agitat, mai preocupat ca altă dată. Avea pe umeri răspunderea unui club adus să debuteze în oraşul în care publicul sportiv l-a divinizat când-va. Şi tare ar fi vrut ca «opera» lui să nu fie o dezamăgire pentru nimeni...

Am stat de vorbă câteva ceasuri. După ce, bineînţeles, îşi terminase misiunea. Trimisese «băeţii» la culcare, aranjase socotelile la hotel şi se pregătea să ia un «păhărel» de vin cu cel mai bun prieten al său, Emerich Vogl. L-am confiscat spre marea decepţie a căpitanului juventist, care aşteptase că nerăbdare fericitul moment al revederii.

Nu-şi mai vorbiseră de un car de ani, aşa că ceiace am făcut, echivalează cu un sacrilegiu.

Profesiunea însă te împinge şi la asta...

O casă cu 16 copii...

— Nu pari îmbătrânit de loc, deşi lumea te cunoaşte de un veac...

«Cum dracu să fiu altfel, când n'am decât 33 de ani. E adevărat însă că joc de când mă ţin minte. Şi am impresia chiar că voi rămâne mereu tânăr, pentrucă sunt opera unor părinţi cari s'au «luat» de copii. Tata şi mama s'au cam pripit cu însurătoarea. Când s'au cununat, el avea 19, iar mama 17 ani. Cu astfel de părinţi e greu să îmbătrâneşti.

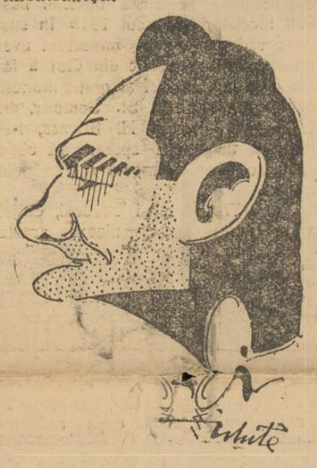

RUDI WETZER

Şi, superstiţios, Wetzer bate în lemnul mesei...

«Nu-i mai puţin adevărat însă, că pripeala părinţilor a servit şi ca la ceva. Au avut timp săracii să-şi înjghebeze o familie după plac, aşa că la un moment dat s'au pomenit cu 16 plozi în casă.

— Ştii ceva Rudi?... Wai să vorbim serios şi instinctiv am aruncat o privire sub masă la stielele pe cari le şi golise până la venirea mea).

«Te uiţi la stiele şi nu crezi? Iţi spun pe cuvânt de onoare şi dacă ţii, n'ai decât să-l întrebi pe Vogl. 16 am fost. Nici mai mult şi nici mai puţin. 8 fete şi 8 băeţi.

Dumnezeu şi-a luat şi el partea lui, aşa că azi nu mai suntem de cât 3 fete şi 3 băeţi.

Stau şi mă gândesc ce n'aşi fi putut face, dacă părinţii mei ar fi ştiut să facă numai băeţi şi dacă Dumnezeu i-ar fi lăsat pe toţi să facă umbră pământului. Ce mai echipă aşi fi trântit eu cu ei şi ce mai bani aşi fi agonisit. Dumnezeu însă a vrut altfel, aşa că, în loc să fiu profesionist în propria mea echipă, am fost nevoit o viaţă întreagă să muncesc pe la alţii...

Şcolar de mâna şaptea

«Când am ajuns la vârsta necesară, părinţii mei, oameni săraci (tata lucra ca strungar la Căile ferate), au făcut sforţări supraomeneşti şi m'au dat la şcoală.

«Iar eu, am făcut tot ce mi-a stat în putinţă să le amărăsc zilele. Aveam oroare de şcoală. Mai bine înduram douăzeci de nuele acolo unde se dau ele de obiceiu, decât să stau închis între patru pereţi şi să ascult palavrele profesorilor. Nu mă duceam la şcoală decât dacă mă luau pe sus...

«Şi aşa, mai mult purtat în cârcă, am ajuns să termin 4 clase primare. E mult de atunci şi nu mai ţin minte câţi ani de viaţă m'au costat aceste 4 clase. Sunt însă convins că am dat de lucru părinţilor mei vreo 6-7 ani. Cel puţin...

Prinţ al maidanului

«Când mi-am dobândit «diploma» de absolvent şi faima de bătăuş în mahala, părinţilor le-a fost teamă că voiu ajunge un derbedeu. Aveam toate calităţile, deşi n'aveam cui să semăn. Tata a fost şi este şi acum un om cumsecade, iar bunicul şi-a dat toate silinţele să transmită tatălui meu, calităţile pe care el le moştenise dela tatăl său. Şi aşa mai departe...

«Temerea părinţilor era însă îndreptăţită, pentrucă imediat ce am terminat şcoala, am devenit un fel de prinţ al maidanului. De dimineaţă până seara, alergam prin praf şi noroi după o minge de cârpă...

— Ista-i începutul?...

«Da! De altfel, nu numai eu am început aşa. Toţi jucătorii cari au ajuns populari, nu uită să spună, atunci când sunt întrebaţi asupra începutului carierei, că prima lor minge a fost un ciorchin de cârpă. Câţi spun adevărul, n'am de unde să ştiu. E însă modern să vorbeşti aşa, pentrucă şi miniştrii cari s'au ridicat din pătura de jos, nu uită să spună că au început cariera de conducători. ducând vacile la păscut...

«Pe mine însă te rog să mă crezi că n'am avut nici un crăiţar pe vremea aceia, aşa că nu-mi permiteam luxul să-mi fac minge din altceva decât dintr'o fustă veche a mamei, sau din cârpele adunate de pe maidan.

Când s'a apropiat vremea şcolii, adică după ce-mi făcusem de cap toată vacanţa, părinţii m'au urcat în tren, mi-au pus în buzunar un bilet, o adresă, 3 covrigi şi două coroane şi m'au trimis la unchiul, la Budapesta.

Pentru prima oară la Budapesta

«Fratele mamei era om înstărit. Avea un cinematograf care «mergea». Nevasta-sa nu vroia sau nu putea să-i facă copii (misterul nu l-am deslegat nici până azi) aşa că eu eram bine venit. Acasă atârnam greu în bugetul de fiecare zi, deoarece părinţii începuseră deja să-mi toarne fraţi şi surori de se umpluse casa.

«La Budapesta la unchiu, era altă poveste. Acolo am trăit ca Vodă în lobodă vre'o trei zile, căci în a patra, m'au îmbrăcat frumos şi m'au dus din nou la şcoală.

«Şi eu care credeam că am scăpat. De data asta m'au înscris la Şcoala Normală, unde, pentru prima oară am lovit cu piciorul într'o minge de piele, umplută cu aer. Şi am lovit atât de mult, încât cartea, de frică, nu se mai lovea ea de mine.

«Am terminat cu chiu cu vai două clase. Unchiul se săturase de nepoţi, mai ales că avusese la un moment dat impresia că mătuşa rămăsese gravidă. Şi, într'o bună dimineaţă mi-a băgat un bilet de tren

(Continuare în pag. V-a)

In Ungaria, Bayer este Barna, iar Antalescu, Antaloczi

Jucători români, cu nume schimbate joacă fără extrădare în echipele ungare

A produs mare senzaţie, Duminica trecută în Ungaria, faptul că echipa campioană Ferencvaros, a fost învinsă de Attila cu scorul categoric de 3—1. La învingători portarul a fost revelaţia zilei. Acesta se numeşte Barna, şi nu l cunoaştea nimeni până Duminica trecută la debut. Nimeni nu ştia, de unde este originar.

Un conducător al clubului AMEFA din Arad în trecere prin Bucureşti, ne-a făcut o declaraţie cu adevărat senzaţională. Şi anume: portarul echipei Attila, jucătorul Barna, nu este altcineva decât un fost portar al Amefei, Bayer, care cu ani înainte a dezertat din armata română.

Bayer a fugit în Ungaria şi acolo a jucat în mai multe cluburi, fără să fi fost extrădat de F. R. F. A. Intre timp, dezertorul a obţinut cetăţenia maghiară şi a fost legitimat cu drept de joc la matchuri de campionat de către federaţia ungară.

*

In afară de Bayer-Barna, mai avem un jucător în Ungaria, în situaţie similară.

E vorba de Antalescu, fostul fundaş al R. G. M. T.-ului, care joacă într'un oraş de provincie, cu un nume maghiarizat. Azi se numeşte Antaloczi..

Max Baer are patru pretendenţi

la succesiunea titlului său :

Se anunţă din Berlin că Schmeling n'a hotărât încă nimic în privinţa unui anunţat voiaj al său în America. *Joe Jacobs* — managerul său — este într'adevăr în tratative pentru câteva matchuri ale lui Schmeling, la New-York.

Nu se ştie însă dacă „Max" va fi opus mai întâi altor pretendenţi ai titlului pe care-l deţine Baer şi abia pe urmă acestuia, sau dacă nu cumva victoria sa asupra lui Neusel nu-i va da dreptul să fie opus direct lui Baer.

PATRU PRETENDENŢI

In orice caz, Max Baer are astăzi patru pretendenţi la succesiunea titlului său de campion mondial:

Schmeling, Steve Hamas, Art. Lasky şi — firește, Carnera.

Matchul care va opune în curând pe *Steve Hamas*, învingătorul lui Schmeling, lui *Art. Lasky* va stabili valoarea exactă a acestor doi boxeuri.

Se acordă în special o mare încredere lui Lasky «*omul care vine*» şi care din 15 matchuri disputate din Mai 1933 n'a pierdut decât unul singur.

Invingătorul din matchul *Steve Hamas — Lasky* va fi opus probabil lui Schmeling, învingătorul din acest al doilea match lui Carnera, iar ultimul învingător, lui Max Baer.

IN EDIŢII

Pline de exuberanţă,
De putere şi ambiţii,
C.A.T. şi România
Au jucat în trei ediţii.

Trei ediţii epuizate
Cu celebrii finalişti,
Parcă's cărţile la index
Cu bandiţi şi poliţişti.

Şase zile suporterii
Se insultă cu antren,
Iar Duminică-i duelul:
Finaliştii pe teren.

A sărit şi Titulescu
(Ăla cu diplomaţia),
Auzind că o echipă
Vrea să bată România.

Un clujan cu reputaţie
A lăsat poporul paf,
Declarând că România
Face C.A.T-ul praf.

O să fie-omor de oameni
Mai sinistru ca la Recea,
Peste şapte opt Duminici
Când o fi ediţia zecea.

Ca să se atragă lumea
Ca'ntr'un veritabil flux,
Se anunţă cu emfază
O ediţie de lux.

Să se simtă tot poporul
Intr'un dolce farniente,
Pentru treizeci de ediţii
S'au făcut abonamente.

Dar Românul le miroase,
Nu e chiar atât de prost,
Şi presimte el că ăsta
O să fie match anost.

C'o să vrea să piardă ambii,
Căci acela care pierde,
Are matchul mult mai sigur
Câştigat la masa verde

A. NOL

S'au bătut două recorduri mondiale

In cursul unei reuniuni cu caracter regional, campioana Germaniei Lisa Gelius a bătut recordul mondial la aruncarea suliţei cu două mâini cu un total de 62 m. 43. Vechiul record Hanx (Germ.) 57 m. 05.

La Praga, cu ocazia campionatelor regionale, echipa de ştafetă a clubului Slavia, compusă din d-rele: Pekarova, Krausova, Skalova şi Koubkova a ameliorat recordul mondial la 4x75 metri, alergând în 37 s. 4/10. Vechiul record aparţinea echipei naţionale franceze şi era de 38 s. 8/10.

COTIDIANE

Campionatul României de lupte greco-romane s'a desfăşurat acum câteva zile, în cele mai perfecte condiţiuni. Luptele frumoase, echilibrate şi îndârjite au format un spectacol sportiv şi delicios.

Printre altele, trebue să semnalăm atitudinea delicată a organizatorilor faţă de luptători. Şi mai cu seamă, ţinem să subliniem gentileţea manifestată faţă de publicul nostru sportiv. Pentrucă nu se poate numi altfel decât gentilă purtarea organizatorilor, după cum reese şi din următorul dialog.

«Ascultă dragă, am auzit că tu eşti mare mahăr la luptele astea. Fă-mi şi mie rost de un bilet de favoare».

«Un bilet? Cum nu, dragă!

Iti dau cu plăcere un bilet, dar de şase locuri. Şi acum e rândul meu să te rog ceva: vezi neapărat să fiţi şase persoane, ca să fie lume multă. Nu de alta, dar ştii, moralul luptătorilor».

Dar întotdeauna binele e răsplătit cu rău.

Gentileţea şi culanţa organizatorilor a fost pedepsită de natură. S'a lăsat un timp răcoros, cu vânt şi ploaie.

Astfel că, după cum se ştie, teatrul luptelor a fost transportat la teatrul cinema Roxy.

Toată lumea cunoaşte noaptea de pomină a încheerii campionatelor. S'au luptat matadorii până la cinci dimineaţa, fără să răsufle, fără să aţipească.

Toate ar fi fost bune şi campionatul de greco-romane s'ar fi terminat cu bine, dacă nu interpenia un incident penibil.

In grabă, organizatorii au uitat să achite nota de plată a sălii, notă care a fost angmentată, pentrucă proprietarii sălii, au socotit de fiecare luptător în plus tariful unei camere de hotel. Au stat doar până la cinci dimineaţa, şi pe drept cuvânt, oricine putea să bănuiască lesne că s'a dormit, şi nu s'a luptat...

Cum nota a rămas neonorată, proprietarul sălii, care se zice că e om cu influenţă la prefectură, a venit cu o companie de sergenţi, şi a pus poprire pe... luptători. Nu însă pe toţi, ci pe câţiva mai graşi.

Şi eri, fiorosul creditor, a somat să i se plătească de urgenţă nota, că a şi intrat în tratative cu un măcelar engrosist.

Bieţii luptători

Eri la Venus

Burdan apără în extremis